

SEKIRA U TVOJIM RUKAMA

SEKIRA U TVOJIM RUKAMA

Emilios Solomu

S grčkog prevela
Irena Bogdanović

HELIK S

Naslov originala
Αιμίλιος Σολωμού:
ΕΝΑ ΤΣΕΚΟΥΡΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

Copyright © Αιμίλιος Σολωμού, 2007
Copyright © 2020. za srpsko izdanje, Heliks

Izdavač
Heliks

Za izdavača
Brankica Stojanović

Urednik
Bojan Stojanović

Lektor
Vesna Đukić

Štampa
Artprint Media, Novi Sad

Tipografija
Janson Text

Prvo izdanje

ISBN: 978-86-6024-056-1

Smederevo, 2020.

www.heliks.rs

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Heleni

PRVO POGLAVLJE

Zatvaraš oči. Trepavice drhte. Želeo bi da živiš u nekom snu, da pobegneš iz svog tela, da se oslobodiš sopstvene težine. Duša ti se povila, slomila od sidra zabijenog u dno i skamenjenog tamo. Nepomično je svezana debelim kanapom i užetom. Uvek si čeznuo za nekom silom koja stavlja znak jednakosti, stremio protivteži koja održava balans među površinom i dnom za vreme plovidbe. A ipak... Nikada nisi isplovio iz ove luke. Niti si jedra raširio. Zardaš u brodogradilištu i postao olupina koja polako tone i nestaje u mutnoj vodi. Alge i školjke lepe ti se po koži poput bubuljica punih gnoja. U zimskim noćima čuješ škripu svog trupa. Osluškujеш vetar dok besni po palubi, pramcu, kabinama. Toneš...

Sklapaš oči. Želeo bi da imaš krila. Da se uvučеш u prozirne zidove sobe, da poletiš poput ptice visoko, iznad grada, da nestaneš u širokoj beskonačnosti sveta. Koliko puta si sklopio oči. Koliko puta si pokušao da izmaštaš neki drugi život. Koliko puta ti se san minornim učinio. Trenutak se gasi u mutnoj svetlosti koja sve više tamni i nestaje u mraku. A posle ništa. Praznina. Ni vremena ni prostora. Muk.

Otvaraš oči. Ponovo si u istom stanu. Isti beli zidovi, isti ramovi i fotografije, majka, i otac, čovečuljak u jeftinom

odelu. Pohaban kauč i fotelje, tepih, biblioteka, drveni sat. Tik-tak, tik-tak. Izolovan si već danima u tom nepokretnom svetu, samo sekunde koje prolaze svedoče o tvom postojanju. Skučeno je, zagušljivo. Opkoljen si spoljnim svetom. U tvoju samicu i osamu ulazi buka spolja, marširaju i trube. Ratna mašinerija je spremna za opsadu. Neprijatelj samo čeka naredbu da se popne na zidine.

Pomračio ti se um ovde unutra. Kosa duga, neočešljana. Po obrazima dlake oštro štrče. Kao korov. Grebu. Odeća izgužvana, neoprana, smrdi na znoj. Svuda papiri, prljavo suđe, peškiri. Nisi od onda ni bojler uključio. Nije ni telefon zazvonio. Sećaš se poslednjeg poziva. Zvonio je neizdržljivo, deset, petnaest puta. A zatim kasnije ponovo u ranu zoru dok si još spavao. Samo dve hladne rečenice. Ništa više. Kao da im je s tom poslednjom izjavom spao i neki teret. „Žao mi je...“ A ti više nisi imao majku. Nisi više imao nikoga na celom ovom svetu.

U mrtvačnici si je video poslednji put. Pola glave joj je bilo izobličeno. Na drugoj polovini bolni grč, mišići stegnuti, tvrdi. O čemu li je razmišljala u tom momentu kada je zupčanik mašine zgrabio njeno telo. U trenutku kada su delovi ljudskog tela i krv leteli kao piljevina i prekrivali pod. Mogu samo da je zamislim kako na tren dotiče lice i ruši se. Nije stigla ni da vidi paniku svojih kolega u fabrici. Njihovu histeriju. Strah u njihovim izbečenim očima. Nekoliko sekundi agonije. Ništa više. Najverovatnije da je na tebe u poslednjem trenutku pomislila. Najverovatnije je otišla s tvojom slikom u mislima. Tešiš se. Ili očajavaš.

Samo ste sveštenik i ti stajali na groblju dok se kovčeg spuštao u grob, kraj čempresa. Sipila je kiša, vazduh je bio težak. Gavran je graknuo iznad tvoje glave. Podigao si oči

i pogledao ga. Oko tebe krstovi zabodeni u grobove. Fotografije na kojima se smeju preminuli. Nosio si crnu odeću. Izgužvanu. Izvukao si je iz stare škrinje. Malo ti je tesna. U jednom tesnom svetu si, zagušljivom. Beli čaršav prekrio joj je telo. Apsolutno odgovara toj vašoj koloritnoj suprotnosti. Bacio si malu crvenu ružu pre nego što ju je zemlja prekrila. Isekao si je iz svoje saksije. Prvi put si isekao cvet iz svoje saksije. Video si ga da pada na čaršav. Na mesto gde je po logici trebalo biti njeno srce. Raspao se. Dve latice su se odvojile od krunice. Nisi plakao iza tih plastičnih naočara. Hteo si da ispadneš jak. Pred kim? Pred samim sobom. Sveštenik ti je stisnuo ruku. Poželeo ti je sve najbolje i da izdržiš. Otišao je. Veliki venac koji su poslali iz fabrike prekrio je grob. Podigao si ga i bacio u stranu. Ostao si neko vreme pogleda uprtog u hrpu zemlje. Ispod je bilo jedno telo bez duše. Počinje polako da truli. Crvi, bakterije pojavljuju se iz zemlje. Napadaju telo. Tamo dole nije tvoja majka. Tvoja majka postoji u tvojoj glavi, u tvojim mislima, u sećanju tvom.

Tek kad si se vratio kući osetio si da ti nedostaje. Tek tada si shvatio da je više nikada nećeš videti. Pogledao si oko sebe. Otišao u kuhinju, u njenu sobu. Seo si u dnevnu sobu. U mraku. Skrio si lice u šake. Osetio si umor. Kad si podigao glavu video si je da ti prilazi s poslužavnikom. Bila je luda za biljkama. Donela ti je čaj od anisa i matičnjaka i dvopek. Spustila ga je na stočić ispred televizora. Otvorio si usta nešto da joj kažeš. Nestala je. Nestao je i poslužavnik.

Postao si cimer s njenom senkom. Primetio si da pada u kraj, pored nogare kauča. Poprima neprecizno konturu tvoje siluete. Pohabano... „Ti me nećeš napustiti“, rekao si joj. *Nikada*, odgovorila ti je, *pratiću te svuda, kud god da kreneš, šta god da radiš.*

Uhvatio te je san. Ne znaš koliko sati spavaš. U dubokom si snu. Želeo si da otputuješ daleko. Da odeš tamo gde niko nije bio. U barci si. Nasred pučine. Nigde se ne vidi kopno. Nebo nad tobom postaje tamno. More počinje da divlja. Veslaš.

Budiš se s glavoboljom. Možda zbog talasa koji su šibali tvoju barku. Napolju duva. Pišti kroz žaluzine. Hoće da uđe. Ne otvaraš. Odvlačiš se do svoje sobe. Nered. Svaki put kada bi počinjao da praviš red, nikada ne bi završio. Pa zašto onda i da počinješ? Zastaješ kraj mermerne podprozorne klupice. Slabašni zraci svetlosti probijaju se spolja, osvetljavaju ružu u saksiji. Osušila se, traži vodu, dva-tri pupoljka su se savila u stranu, klonula. Uzimaš čašu s vodom s radnog stola i zalivaš je. Sećaš se? Mama ti ju je donela jedne večeri. Pitala te je da li ti nešto treba. Ti si rekao „ne“, a ona se vratila sa čašom vode. Možda ti zatreba preko noći. I tako je ostala tu. Eto vidiš da je za nešto zatrebala. Ruža žedno ispija. Utolila je žeđ. Crveni pupoljci ponovo oživljavaju. Pridižu se polako, uspravljaju kao da imaju erekciju.

Miluješ listove, pupoljci će se najverovatnije već večeras otvoriti u crvene ruže. Prst ti je negde zapeo. Jedan trn zabada ti se u meso. Krv ti izbija u vidu malih kapi. Osećaš kako ti se vena prazni, presušuje, isušuje kao crv koji se na suncu suši. Stojiš i gledaš svoju krv dok pada na listove ruže i klizi na zemlju. Postaje đubrivo. Nemaš često priliku da posmatraš sopstvenu krv. Sviđa ti se. Kako se rana zatvara, ti pokušavaš ponovo da je otvoriš. Pritiskaš prst na ono mesto gde te je trn ubo. Još samo jedna kap. Nema više.

Pričaš s ružom, zoveš je Penelopa. Ona ti ne odgovara. Nemo ti sisa krv. Uzdišeš. Vetar se pojačava. Oluja se razbesnela nad gradom. Iznenada sjaj se prolama kroz pukotine na

prozorskim kopcima i preplavljuje sobu. Strahovita grmljavina cepa svemir. Zašto se potresaš? Razmišljaš o spoljnom svetu, o razjarenoj munji i gromu. Ptice, životinje, drveće. Biće im hladno, patiće. Zatvaraš uši.

Uzimaš iz fioke na radnom stolu usnu harmoniku marke *harmony*. Počinješ snažno da duvaš u nju, da bi nadjačao buku groma. Ne znaš ni šta sviraš. Neskladni tonovi, neuskладene note. Nekada si znao jednu-dve melodije. Sećao si ih se iz škole. Majka je volela zvuk usne harmonike. Ponekad je od tebe tražila da joj nešto odsviraš. Da brže prođe vreme. Dok je u beskonačnim zimskim noćima sedela na kauču i krpila. Pratio si stihove nekih pesama pokušavajući da imitiraš ljudski glas. To ju je zabavljalo. Smešila se.

Koliko god da se trudiš, ipak usna harmonika ne može da nadjača zvuk grmljavine. Ostavljaš je. Uvlačiš se pod cebe, onako odeven, i pokušavaš da zaspiš. Nema sna. Mučiš se i okrećeš pod čaršavom. Ptice, životinje, drveće... Ustaješ. Malo odškrineš prozor. Dovoljan je i taj tren. Zatvaraš ga. Kiša ti je pokvasila papire na radnom stolu. Severni vetar se zavukao svuda. Žurno oblačiš kaput. Slećeš na ulicu. Demonsko vreme. Nema ni jedne jedine duše. Samo tvoja. *Gde ćeš?*, pita te tvoja senka. „Hoću da vidim da li su u opasnosti ptice, životinje, drveće“, odgovaraš. *Lud si*, iznosi svoje mišljenje tvoja senka. Ne obraćaš pažnju. Mrmljaš na ulici. „Hoću da vidim...“ Šta da vidiš? Kosa ti se odvaja od glave. Leprša kao barjak. Kiša ti se sliva s glave sve do nogu, kaplje na zemlju.

Koračaš dugo. Stižeš do parka. Ideš do savijenog bora. Liči na tebe. Kao da si tražio baš to drvo. Gledaš kako ga šiba vetar, kako ga nemilosrdno muči. Grliš njegovo deblo. Prisanjaš uho. Šta očekuješ da čuješ? Šapat, glas, krik. Ima

dušu. Penješ se na njega. Teško je. Noge ti se klizaju niz mokru koru. Uspevaš. Hvataš se za najveću granu. Kiša bez prestanka udara sa svih strana po tebi. Tuku te i grane koje se neobuzdano tresu. Skupio si se poput ptice među borove iglice. I osećaš se kao ptica. Gledaš svoje mišice. Očekuješ li da vidiš krila? Sećaš se da si kao dete zavideo pticama. Hteo si da letiš. Mučila te ta neizdrživa tuga. Znao si da je taj san ostvarljiv samo noću, dok spavaš. Tako nešto se nikad neće desiti. Nema nade da poletiš. Nemaš krila. Nisi ptica. Hladno ti je. Hladno je i pticama. Telo ti se ježi od hladnoće. Osećaš se kao da si go. Sopstvene kosti vidiš kako se bele u mraku. Oslobodio si se mesa. Samo si skelet. Zagledaš zglobove, svoje spojeve. Kosti izgledaju kao da su spremne da se odvoje. Ceo skelet da se raspadne i postane gomila kostiju.

Nebo nad tobom, oko tebe, blešti, seva. Park se na tren osvetlio. Vide se vrhovi drveća. Miluješ ponovo stablo bora. „I Bog i ljudi te zlostavljaju“, šapućeš. Zamišljaš da si i ti drvo. S granama i lišćem i korenjem koje se pruža duboko, do zemljine nigdine. Ksilem i floem, tvoje transportne žile prenose vodu, soli, hemijske supstance za fotosintezu tvog tela. Jedna jako komplikovana hemijska reakcija prolazi kroz tvoje vene. Ugljen-dioksid se vezuje za organsko jedinjenje ribulozu 1,5 bifosfat, i u nastavku se stvaraju dve trioze da bi se dobila glukoza*. Osećaš vetar dok divlje udara po tvojim granama, lišće ti se razleće. Ogoleo si, nepomičan, izložen besnoj oluji. Želiš da siđeš. Okliznuo si se. Padaš u prazan prostor. Nekoliko sekundi lebdiš. Ne duže. Sudar s tlom je bolan. Osećaš u telu taj bol. Valjaš se u blatu. Ponovo si na svojim nogama.

* Kalvinov ciklus, serija biohemijskih reakcija koje se odvijaju kod fotosintetičkih organizama. (*Prim. prev.*)

Krećeš nazad, kući. Hodaš uzbrdo stazom. Čuješ pesmu kiše kako odzvanja svuda oko tebe. Jeza ti prolazi kroz tvoje celo postojanje. Čini ti se da nisi sam. Okrećeš glavu unazad. Iznenađen si. Vidiš je da stoji tamo negde u dubini, posmatra te. Gola je. Kosa, koju si toliko obožavao, vezana je poput oreola na glavi. Grudi podignute, nabrekle. Dugi listovi podsetili su te na neke skulpture iz helenističke epohe koje si zavoleo na fakultetu. Guste dlačice na stidnici razbijaju tu monotoniju bleštave beline. Lice ti se zasijalo. Trčiš ka njoj.

Pruž a ti obe ruke. *Kako si, Odiseju?*, pita te. „Dobro...“, odgovaraš zbudjeno. Stežeš je u naručje. Osećaš kako grudima pritiska tvoje. Prstima miluješ njenu kožu. Strast kulja neobuzdano u tebi. Primećuješ da ti se diže. Knedla u grlu. Puls se pojačava. „Želim te“, šapućeš joj na uho. *Hajde da plešemo*, predlaže ti. Miris cveća svuda u vazduhu. Ruža. Ljiljan. Ljubičice. S visine se spušta i okružuje vas melodija *Valcera cveća*. Plešete po kiši. Noge ti gacaju po blatu, po vodi što lije. Držiš je oko struka. Telo joj miriše na ružu. Misliš da letiš. Nad talasima. Čuješ šum mora. Kapljice ti pljuskaju po perju. Putuješ ka sreći. Ipak je tu. Sve nestaje. Samo ste ti i ona na svetlu. „Znaš...“, nešto hoćeš da kažeš.

Melodija se prekida. Devojka nestaje. Ruke ti vise u vazduhu. Grliš prazninu. Izgubljen si. Kiša je prestala. Tuga ti se vraća na lice. Spuštaš ruke. Stojiš u pustoši. Nepokretan. Nem. U daljini se čuje da neko drvo puca, da pada. Umire. Duh mu odleće u zemlju duša.

DRUGO POGLAVLJE

Posteljina ti miriše na ružu. Bar tako ti se čini. Duboko udišeš. Strast se ne smiruje. Čak se pojačala. Gledaš u tavan. Očajan si. Pred sobom vidiš njenu sliku. Gola je. Plačeš. Suze se slivaju niz obraze, kvase jastuk. Uvlačiš ruku u pidžamu. Počinješ da stenješ. Prvi put ste vodili ljubav u nekom jeftinom hotelu u centru. Cele noći ste vodili ljubav. Osećaš svoju silovitost u njoj. Čuješ njen dah na uhu svom. Kažeš joj da ne više. Zidovi su tanki. Čuju vas. Suze su usahnule. Nesrećan si.

Davno te je u tom stanju zatekla i majka. Nenadano je otvorila vrata. Ugledala te s rukom u pidžami. Oči su ti bile suzne. Zbog očaja, tuge i krivice, zbog svega pomalo. Pogledala je u drugom pravcu. Zatvorila je vrata. Čekala je da izađeš. Rekla ti je da se obučeš, treba negde da idete. Uхватиła te je za ruku i spustili ste se na ulicu. Ušli ste u taksu. Taksista vas je ostavio u nekom pustom sokačetu. Film noir. Crno i belo na požutelom platnu. Vetar je oko tebe podizao razbacane papire. Posmatrao si začuđeno. Tuda nikada do sada nisi prošao.

„Kuda ćeš, mama?“ , pitao si.

„Videćeš...“ , odgovorila ti je.

Napolju, levo i desno, stajale su kurve. Tražila je Mariju Magdalenu među njima. „*A Marija stajaše napolju kod groba i plakaše*“*. Shvatio si, bile su to prostitutke. Šta ćeš na takvom mestu ti tu s majkom. Čudno vas gledaju. Zastali ste kod drugih vrata, ispred jedne mlade devojke. Lice joj je bilo izobličeno od šminke. Parižanka†. Grudi izbačene napred. Nije mnogo toga skrivala. Pušila je. Silan dim je izlazio iz njenih usta. Tvoja majka joj je prišla. Nešto joj je rekla. Pogledala je ka tebi. Spustio si pogled.

„U redu“, čuo si je da kaže.

„Hajde...kreni sa mnom“, rekla ti je.

„Idi...“, hrabrila te je majka.

Pitaš se šta je mislila... Gadost, ogavnost, zadovoljavanje? Ostala je napolju, sela je na pohabani krevet. Bio si potpuno pogubljen. Žena te je odvela u sobu. Bledunjava svetlost. Acetilen ili etin. Bilo je toplo. Uključila je ventilator. Osetio si odmah da se vazduh oslobađa mirisa plaćenog znoja koji se uvukao svuda u sobu. Zatvorila je vrata. Fotografije golih žena posmatrale su te sa zidova. Preko puta kreveta ogleдалo. Puls je počeo da ti se ubrzava. Osetio si kako ti se srce ritmično steže i opušta. Mogao si da čuješ njegove otkucaje. Kako krv pod pritiskom teče po svim delovima tvog tela. Sam si sa ženom u sobi. Spreмна je da sve s tobom radi. Sve ono o čemu već mesecima maštaš zatvoren u kući napokon sada možeš da konzumiraš.

Svega si se setio. Posmatraš je dok komad po komad odeće baca na stolicu. Poslednje su bile gaćice. Stao si iznad nje. Teško ti je da poveruješ da će to što imaš ispred sebe biti

* Jevandelje po Jovanu, poglavlje 20:11.

† Fragment zidnog slikarstva minojske civilizacije poznat kao Mala Parižanka, čuva se u Arheološkom muzeju u Irakilionu.

tvoje. Na brzinu si se i ti skinuo. Ruke su ti se tresle. Bacio si krišom pogled u ogledalo. Pitao si se kako u tom trenutku izgledaš u očima te nepoznate žene. Nisi više mogao da izdržiš, bacio si se na nju.

„Čekaj!“, rekla ti je.

Uzela je tvoj penis u ruke. Igrala se malo s njim. Zatvorio si oči. Još više si se uzbudio. Stavila ti je kondom. Legla je na krevet raširenih nogu. Videle su joj se stidne dlačice. Otvorila se kao procvala ruža. Osmehnula ti se strasno. Očekuje te. Ušao si unutra. Obavila ti je noge oko struka. Pogledao si je u oči. Bile su melanholične, pune tuge i bola. Prepoznao si beskrajni strah u njima. Ponovo si kradom bacio pogled u ogledalo. Video si dva spojena tela, kao da se bore. Imao si utisak da ti nisi taj koji je unutra. Neko drugi je glavni glumac. Ti si samo statista, neki voajer u sceni koju hvata kamera. Osetila je da odugovlačiš.

„Ne staj!“, rekla ti je. A ti si pomislio da čuješ svoju devojk. Poverovao si da je ona ispod tebe, kao onda u hotelu.

„Ljubavi moja!“, prošaputao si. I počeo je ponovo da ti se ubrzava ritam.

„Polako... polako, nemoj tako brzo“, govorila je kurva. *Brže, brže, divlje*, govorila ti je senka. Zadihao si se, izbečio, raspalio.

„Polako“, vikala je kurva, ali ti si već svršio u kondom.

Video si svoju gustu spermu kako klizi po providnoj membrani. Bacio si ga u kantu za otpatke kraj kreveta. Hteo si još, još jedanput. Ali kurva je već obukla gaće.

„Molim te, još jednom“, molio si je, preklinjao.

„Sačekaj“, rekla ti je i izletala napolje. Čuo si je da razgovara s tvojom majkom.

„Cena je ista“, rekla je.

Majka ti se nije pobunila. Prostitutka se vratila u sobu. Zatvorila je ponovo vrata. Hteo si da zauzme pozu četvoro-noške. Da uživaš kao što kućici uživaju nasred ulice. Nije se bunila. Obuzela te je požuda. Uskoro si ponovo divljao. Opo-menula te je ponovo da budeš blaži. Bolelo ju je. Ali neki drugi glas tražio je od tebe da budeš još grublji. Sve dok kurva više nije mogla da izdrži. Počela je da viče. Odmakla se. Ostavila te je tako napaljenog samog u krevetu. Izašla je napolje.

„Pokupite ga!“, rekla je majci.

„Odiseju, oblači se!“, rekla ti je s vrata.

Ali ti si ostao da ležiš nemo na krevetu. Bio si potpuno van sebe. Na nekom drugom mestu. Pribrao si se tek kada si nad sobom video majku.

„Oblači se...“, ponovila je.

Postideo si se. Zacrveneo. Hteo si negde da sakriješ lice. Pomogla ti je da zakopčaš pantalone. Otišli ste.

Setio si se svega kao da je to daleka uspomena u trenutku dok si svršavao u pidžamu. Ponovo žudiš za ženskim telom. Mnogo ga želiš. Ustaješ. Na brzinu se tuširaš. Oblačiš čistu odeću. Uzimaš novac iz fioke. U poštanskom sandučetu na ulazu u zgradu nalaziš pismo. Direkcija fabrike te obaveštava kako je pokrenula postupak da ti se dodeli novčana odšteta. Penzioner s gornjeg sprata vraća se iz šetnje sa psom. Vuče ga za povodac. Pas zastaje na tren i gleda te vodenastim očima.

„Hajde, kreni!“, viče mu gazda.

Udara ga štapom. U trenutku dok pas cvili, nazove ti „dobar dan“. Uzvrćaš pozdrav. Vuče kera za sobom. Žao ti ga je. Neka nevidljiva ruka vuče te kanapom.

Od glavne autobuske stanice ideš putem ka uskom sokačetu s kurvama. Hodaš glavnim ulicama. Izgubljen među

svetom. Gledaš oko sebe nepoznata lica. Sve ti izgleda kao beskrajna vašar.

Posmatraš debelog gospodina s tregerima i plastičnim kesama u rukama. Koža mu postaje tamna, glatka, presijava se. Prekriva mu odeću. Noge mu se skupljaju, spajaju s telom u trtici. Debele ruke se skraćuju. Glava se širi. Brkovi su mu retki, dugi. Vidiš ga kako se udaljava. Pratiš ga. Zanima te kuda ide.

Guraju te. Vuku te kao pobesnena reka koja se sliva niz planinske padine ka dolini. Čuješ šum reke. Udara po stepama i peni se. Kapi lete i osvežavaju ti lice. Platanovo lišće i suve grane prate tok reke. Zastaješ da uživaš u tom trenu. Neka pištaljka te preнула. Staješ na semaforu. Saobraćajac reguliše saobraćaj.

Vozila se vuku po asfaltu. Izduvni gasovi bljuju vatru i dim. Brzina se pojačava. Prednja strana počinje da im se diže. Lebde u vazduhu. Ne vidiš ništa osim njihovog uskog i dugačkog odraza. Rakete su u vertikalnom položaju u odnosu na zemlju. Čuješ neki glas da odbrojava unazad 4-3-2-1. Zapremina im se smanjuje dok se lansirane penju sve više. Poslednji vidljiv trag raketa je samo odsjaj goriva. Zabadaju se u oblake. Duga linija rakete počinje na zemlji, a nestaje u svemiru. Neprestano trubljenje dolazi s neba. Čuješ psovke vozača kako se utišavaju dok se udaljavaju.

Nastavljaš dalje. Setio si se kuda si se uputio. U tvojoj mašti žensko telo ti stoji na raspolaganju. Osetio si kako ti se muškost podiže. Kao raketa za lansiranje... 4, 3, 2, 1. Čini ti se da svi oko tebe gledaju u tvoj nabrekli penis. Želi da bude u centru pažnje. Da ga svi primete. Guraš ruku u džep da bi ga sakrio. Kurva te čeka raširenih nogu. *Dodi*, čuješ je kako ti govori. Jedan bolan šamar vraća te u stvarnost. Tvoja

muškost se opušta. Devojka kraj tebe je pobesnela. Kaže kako si je pipao. Viče. Svi okreću pogled ka tebi. Vidiš neprijateljski pogled u njihovim očima. Gađenje, odvratnost. Pružaš korak. Da pobegneš.

Gleđaš ih iz daljine. Telo im se prekriva perjem. Nosevi im postaju dugački. Pojavljuje se kljun. Iz ruku im izrastaju krila. Lete. Pokušavaju da njima upravljaju i da se ne sudare međusobno. Cvrkuću. Krešte. Pljuc! Puštaju da im govance padne na trotoar. Neki love insekte, muve. Grabljivice lete iza slabijih. Oni pište, pošto vide da im se oštre kandže približavaju. Neki sede na kablovima tramvaja. Otvaraju i zatvaraju kljunove. Zevaju. Osećaš simpatiju prema pticama. Razmišljaš kako ulepšavaju naš raznovrsni svet.

Samo višespratnice gaze po ulicama. Idu jedna za drugom. Potpuni sklad i disciplina. Zemlja se trese od njihovog ritmičnog hoda. Napuštaju grad. Oblak prašine preplavljuje vazduh, dok pokušavaju da se odvoje od tla. Kašlješ. Daviš se. Zgrade iza sebe ostavljaju prazan prostor. Tamo gde su nekada stajale, sada je ostala samo iskopana zemlja i temelji. Prašina se sleže. Na nekim mestima se vide arheološki ostaci koji su bili zatrpani tonama betona.

Nastavljaš svojim putem. Čuješ svoje korake kako za tobom odzvanjaju. U uskom sokačetu kurve se sunčaju. Gušteri su poikilotermne životinje, dakle uzimaju energiju od sunca. Zadirkuju jedna drugu, smejulje se. Tamnopusi emigranti dolaze i odlaze kao na autobuskoj stanici. Sa svih strana odmeravaju dimenzije tela izloženih pred njima. Komad mesa, zaklane životinje obešene o čengele. Neodlučni su. Šetkaju se. Čuješ muve kako zuje.

Prolaziš kraj vrata kroz koja si i ranije s majkom prošao. Tvoj pogled se susreće s kurvom rascvetane utrobe. Čini ti

se da te je prepoznala. I ovaj put spuštaš pogled. Želiš da se skloniš. Udaljavaš se. Ulaziš hitro u ulaz preko puta. Ideš ka nekom prostoru koji liči na čekaonicu. Nema nigde nijedne žene. Možda si pogrešio?

Na stolici za ljuljanje, u uglu, sedi čudan tip. Izgleda ukočen. Pitaš se da li su ga ucmekali pa stoji tamo još od šezdesetih. Možda su ga tu prislonili i zaboravili. Kosa mu je uljem zalizana uz glavu. Sija se. Dugi zulufi i tanki brčići. Glava mu proviruje iz bele košulje sa špicastom kragnom. Cvetni prsluk pomalo podseća na Havaje, a pomalo i na one što se nose po jeftinim atinskim kvartovima Sveta Varvara i Gornja Ljosa. Nosi crne pantalone i bele cipele. Na stolu ispred njega beli slamni šešir, u ruci brojanica, a na jednom prstu sija se starinski zlatni prsten. Liči na voštanu figuru. Međutim... ipak diše. I razmišlja. Kapci mu trepere. Gleda te. Odozgo nadole.

„Dobro nam došao, druškane“, zaprepastio te. Odlučio je da progovori usporenim promuklim, suvim glasom. Tako je govorio i Marlon Brando u *Kumu*? „Sedi“, kaže. Nudi ti drvenu stolicu. Zahvaljuješ se. Pali cigaretu. Dim ispunjava prostoriju. Kašlješ. Daviš se. „Došao si kod najbolje. Pica joj je med, radiće ti šta god da poželiš“, ohrabruje te. Ali nigde je ne vidiš. Čita ti misli. „S mušterijom je. Uskoro će izaći“.

„Dolaziš često ovde?“ , pitaš ga.

„Svakoga dana“, odgovara.

Klimaš glavom. Kao da nešto shvataš. Ništa ne shvataš. Pitaš se. Ponovo ti čita misli. Isteže vrat u tvom pravcu. Miriše na jeftin losion posle brijanja. A i miris vina ti se presipa u pluća. Gušiš se. Želiš da udahneš čist vazduh. Gledaš ka vratima. Možda je bolje da odeš? Pokazuje ti da se nagneš ka njemu.

„Znaš, ja sam ti, hajde tako da kažemo, nešto kao njen muž“, šapuće ti na uho. Izbećio si se. Zbunio još više.

„I dozvoljavaš joj da ide sa svim tim muškarcima?“, pitam ga.

„Ma nije to ništa. Malo se više umara, ali dobro je plaćena“, kaže ti kroza smeh.

Sve to smatra normalnim. Možda i jeste. Ali ti si se skroz pogubio. Od iznenađena ti se skamenilo lice. Razmišljaš da li bi i ti tako nešto mogao da činiš sa svojom devojkom. Ni podrazno. Tišina. Sve vreme u ruci vrti brojanicu. Trlja jednu po jednu perlu. Podriguje glasno. Nešto mu se zaglavilo između zuba. Pokušava da to izvadi dugim noktom na malom prstu. Ponovo se pitaš šta ti tu radiš. Nije to mesto za tebe. Želiš da ponovo imaš svoju devojku. *Znaš da je to nemoguće*, kaže ti tvoja senka. Skupila se i ona tu, kraj tebe, na zidu. Ne odgovaraš. Mogao si bar da nađeš neku drugu devojku. Želeo bi da imaš lepu devojku. Visoku. S lepim telom. Šetali biste se ulicom držeći se za ruku. Muškarci bi se okretali i požudno je posmatrali. Stalno bi samo o njoj razmišljao, nestrpljivo bi trčao da se sretnete. Lebdeo bi na sedmom nebu, osetio ponovo ljubav zaboravljenu. Zaboravio si da voliš. Želeo bi da je gledaš satima u oči, da joj šapućeš na uho. Da joj poklanjaš cveće. Da je vodiš u skup restoran na vino. Da vodite ljubav ujutru, u podne, uveče. Želeo bi da ne dolaziš na ovakva mesta, u ove loše krajeve. „*U sobu hetere*.“^{*} Da nikada ponovo ne sedneš na ovu drvenu stolicu. Evo, i sada možeš da odeš. Da pređeš prag i da izađeš na ulicu. Da nikada više ne kročiš unutra. Osećaš se slabo. Ne možeš da se boriš sa svojim porivima. Tvoji nagoni vladaju telom, tvojim mozgom. Telo

* Konstantin Kavafi, *Horacije u Atini* (1897).

ti gori. Žudiš za seksom, spajanjem sa suprotnim polom. Isto to želi i tvoja duša. Gladan si... Bilo bi besmisleno da to negiraš. To je kao da si izdajica sopstvene prirode.

Čuješ neka vrata da škripe, razgovor. Kurva izlazi iz odaje zajedno s nekim starijim gospodinom. Nisi primetio mala vrata. Nisi ni obratio pažnju na njih. Znači, tu je taj hram ljubavi. Tu ćeš se i ti uskoro uvući.

„Sledeće nedelje ponovo, gospodine...“, kaže svojoj mušteriji.

Izgleda da se dobro poznaju. Tip s brojanicom ustaje. Pokazuje lepe manire. Prati starijeg gospodina do izlaza. Nešto mrmlja kroza zube. „Mrcino stara!“, uhvatio si. Vraća se. „Matorčina stalno traži popust“, dodaje glasnije. Smeši se kurvi. „Pripazi mi ovog ovde druškana“, kaže joj. Ton u glasu mu zvuči kao naredba.

„Ne brini“, odgovara mu i pokazuje mi put u sobu. Ima oko četrdeset godina. Plava ofarbana kosa joj dobro stoji. Daje joj izgled jeftine putenosti. Sviđa ti se i njena bela koža.

Kada si izašao ponovo u hol, tip više nije bio tamo. Bez cilja se vučeš po ulici. Mozak ti se na neko vreme očistio od opsesije. Krvoločna zver željna ženskog mesa se zadovoljila i sada se negde skrila. Na koliko dugo? Uskoro, već večeras, kada budeš ležao u polumraku, strast će ti se ponovo razbukitati. Ovladaće celim tvojim telom, zver će se probuditi. Slike snošaja od jutros naviraće ti u sećanje. Možda je to ta bolest koja te muči. Možda si je negde zakačio. Možda si lud za matericom. Trenutno si samo bezbrižni šetač. Svrbi te polni organ. Ostaci od sperme, i od kurvinih izlučevina osušili su ti se u međunožju.

Došlo ti je i da počneš da zviždučeš neku staru pesmicu. E, to bi bilo zaista previše. Uzdržavaš se. Neko vreme šetaš brzo, bez predaha. Sedaš na klupu da se odmoriš. Posmatraš

prolaznike. Koračaju iz daljine ka tebi. Prolaze ispred tebe, skreću na uglu, nestaju u sporednim ulicama. Lica su im ozbiljna, bezdušna. Ne znaš jesu li živi, da li imaju dušu. Samo za sebe možeš da tvrdiš nešto sa sigurnošću. Da li oni drugi zaista postoje ili ne postoje, nisi siguran. Pokušavaš da nađeš neki dokaz njihovog postojanja u njihovom hodu, u grimasama. Dolaze i odlaze. Najverovatnije ih u životu nikada više nećeš videti. Možda je i to dokaz da ne postoje, zabluda tvojih misli. Aureola nekih ljudi koji su nekada živeli i koračali ovim ulicama. Gledaš ne bi li ugledao u daljini svoju majku. Možda i ona šeta među njima. Ugledao si je da izlazi iz taksija. Drži te za ruku, žuri se. Idete istim putem kojim si upravo došao. Ulazite u usko sokače, nestajete.

Tvoje halucinacije su jedina stvarnost tebi znana. U dalekom Peruu stanovnici koriste kukuruznu svilu da bi imali halucinacije. Udišu dim alkaloida iz nje sve dok ne padnu u trans. Tebi nisu potrebne supstance.

Glava ti je puna misli. Misiš da više nijedna u nju ne staje. Počeće da te preplavljuju, da beže. Želeo bi da živiš bez bilo kakve misli, da osetiš bar na tren apsolutnu prazninu u svojoj glavi. U mozgu osećaš lepršanje. U početku snažno, posle nešto slabije dok se u letu udaljavaju. Osećaš kako krilima udaraju po unutrašnjem zidu tvoje lobanje. Liči na lepršanje ptica koje traže izlaz iz kaveza. Da pobegnju. Hvataš se za glavu. Boli te. Ne možeš da izdržiš. Ležeš na klupu. Poslednji udar krila. Provlači se kroz neku pukotinu. Oslobađa. Odlazi ka nebu mašući krilima. Serafini, Kerubini, Presto, Gospodstva, Sile, Vlasti, Vrhovništva, Arhandeli, Anđeli*. Samo jedno želiš, da se vratiš u svoju sobu.

* Hrišćanska andeoska hijerarhija od devet sfera koje prate Boga.

Ne skrećeš u sporedne ulice. Koračaš poznatim bulevarima. Evo te, tačno si ispred neke bronzane skulpture. Posmatraš je s mržnjom. Praviš grimasu. Ne sviđa ti se. Čini ti se ružna, preružna. Vređa ti osećaj za estetiku. Kraj postamenta leži veliki kamen. Kao da su ga tu ostavili baš za tebe. *Šta ćeš to da uradiš?*, pita te tvoja senka, dok ga podižeš. „Sad ćeš da vidiš“, kažeš i bacaš kamen pravo u lice skulpture. Jednom, drugi put, treći put. Jedna devojka te zaobilazi. Ubrzava korak. Tuk-tak-tuk, odzvanjaju njene štikle. Uplašio si je, boji se. Izgledaš opasno? Četvrti put nos na skulpturi se krivi, na peti udarac usta tonu. Na šesti se otvara rupa na obrazu.

Vragolasto se smeškaš. Spreman da ponovo baciš. Čuješ iza sebe buku, glasove. Ostavljaš kamen. Bežiš. Nekada je grad bio poznat po svojim skulpturama, esteticima. „Kada su ga osvojili Rimljani, ukrali su na desetine, stotine skulptura i preneli ih u Italiju“, govoriš senci koja te u stopu prati. Sada su ga napunili rugobama. Želeo bi da živiš u lepom gradu. Želeo bi da napraviš neki grad iznova. Bez betona, bez automobila, s malo ljudi. Idealan grad. Voleo bi da si urbanista, arhitekta, Hipodamos koji hoće da realizuje Aristotelove političke ideje o idealnom gradu sa 10.000 stanovnika. Filozofiju koju si nekada davno studirao možda bi mogao da primeniš. Ili je i to bio uzaludan trud, izgubljeno vreme? Apstraktna značenja. Misli koje lete, bez odjeka, čemu ti služe?